

Nævn om, hvordan mandatet forvaltes, og det er vi fuldt ud trygge ved. Skulle der foreligge en ny situation, skulle udviklingen ændre sig så meget, at det kan blive aktuelt at ophæve mandatet, kommer regeringen selvfølgelig også med et forslag herom, og det er vi villige til at se på, hvis eller forhåbentlig når den tid måtte komme. Men den tid er ikke kommet endnu, sådan som vi vurderer det, og derfor kan vi heller ikke støtte det forslag, som Enhedslisten har fremsat til behandling her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Resultatet af den debat, vi har overværet her, er efter min mening ret så bedrøveligt at iagttage, fordi vi jo står i en situation, hvor der foreligger et elementært brud på folkeretten. Det er ikke lykkedes USA at sandsynliggøre, at USA og England har noget som helst mandat til at foretage de bombardementer, som er foregået, og det er ikke lykkedes USA i FN's Sikkerhedsråd at få legaliseret sin krigsførelse over for Irak.

Jeg har hæftet mig ved, at ingen af ordførerne, som støtter mandatet, har haft lyst til at diskutere det folkeretlige problem. Man har valgt at feje det ind under gulvtæppet, og det synes jeg er meget, meget bekymrende, fordi Danmark ellers altid tidligere – i hvert fald siden Anden Verdenskrig – har været et land, som har haft den opfattelse, at folkeretten skulle respekteres. Ikke mindst af hensyn til små landes eksistens her i verden er det jo helt afgørende, at vi ikke nedbryder respekten for folkeretten, men her vælger man altså simpelt hen at se bort fra den.

Det andet, som jeg synes er noget deprimerende ved debatten, er denne tro på militære løsninger af politiske problemer – endda uden at kunne sandsynliggøre, at den konkrete militære løsning, man her har valgt, nemlig bombardementer, fører til noget som helst resultat med hensyn til at fjerne disse masseødelæggelsesvåben eller i det hele taget forbedre situationen. Det er et udtryk for den tankegang, at militære midler for det politiske flertal her i Folketinget er blevet et acceptabelt middel at gribe til for at løse politiske problemer, og det er efter min mening en fundamentalt syg tankegang.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at jeg ikke kan takke partierne for deres meldinger i denne debat. Jeg må tværtimod sige, at debatten viser, at der er brug for en helt principiel FN-debat i den danske befolkning, for jeg kan ikke tro, der

kan være tilslutning i den danske befolkning til det synspunkt, at folkeretten fra nu af kan være ligegyldig.

Så vil jeg godt spørge ministeren – når det nu er blevet sagt, at der var ikke ændret noget ved grundlaget osv. – om ikke den danske regering er opmærksom på, at efter at Folketinget vedtog mandatet, er det blevet klarlagt ud over enhver rimelig tvivl, at USA misbrugte sin tilstedeværelse hos FN i Irak til at foretage en efterretningsmæssig aflytning begrundet i militære interesser og dermed altså misbrugte og overtrådte FN-reglerne. Hvad er den danske regerings kommentarer til det problem?

Jeg vil også godt spørge ministeren, om han er opmærksom på, at den amerikanske forsvarsminister William Cohen har erkendt, at de bombardementer, som i øjeblikket foregår, går ud over det angivelige formål, som skulle være at fjerne masseødelæggelsesvåben, og at der er udstedt instrukser, der gør, at man bomber helt andre mål. Den amerikanske forsvarsminister har bl.a. sagt: »Vi angreb faktisk et kommunikationscenter, og det kan ikke udelukkes, at dette midlertidigt har afbrudt olieforsyningen til Tyrkiet.« Man har altså ramt kommunikationsudstyr, som styrer olietransporten gennem disse ledninger.

Dermed falder selv de mest krampagtige forsøg på at få dette her til at ligne en folkeretsmedholdelig aktion fuldstændig fra hinanden, for det folkeretlige grundlag skulle jo være, at man prøvede at få opfyldt FN's resolutioner vedrørende masseødelæggelsesvåben. Men nu angriber man altså alt muligt andet i Irak. Man har simpelt hen indledt en almindelig krig imod Irak. Det kan ministeren vel ikke mene, der foreligger et mandat til, og derfor vil jeg også godt spørge, om der ikke rent faktisk nu foreligger en ny situation med den udvidelse af krigsførelsens rækkevidde langt ud over, hvad der overhovedet er omtalt i nogen FN-resolution på noget tidspunkt. Det må vi vel kunne blive enige om.

Så har jeg også en kommentar til Venstres og De Konservatives ordførere, der mente, at der ikke var ændret noget. Det var jo sådan, at Venstres og De Konservatives ordførere, dengang vi drøftede sagen sidste år inden folketingsvalget, havde en anden opfattelse. Nu er de ordførere, som Venstre og De Konservative havde dengang, ganske vist ikke længere medlemmer af Folketinget. Det var hr. Knud Enggaard og hr. Niels Ahlmann-Ohlsen, og de